



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 811/2015**  
**29.09.2015. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.М., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адвоката М.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.576/13 од 31.07.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 3337/13 од 22.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2015. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.576/13 од 31.07.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 3337/13 од 22.04.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Нишу К бр.576/13 од 31.07.2013. године године окривљени Б.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца, и обавезан да суду на име паушала плати износ од 4.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 3337/13 од 22.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.М. и пресуда Основног суда у Нишу К бр.576/13 од 31.07.2013. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.М., адвокат М.В. због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целости пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 3337/13 од 22.04.2015. године и врати предмет другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Б.М. навођењем разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП – због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се оне састоје, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да је оптужним предлогом окривљеном стављено на терет недавање издржавања у периоду од 01.03.2011. године до 03.04.2012. године, па како је окривљени у наведеном периоду дао издражвање и о томе доставио доказе, суд је према окривљеном морао донети ослобађајућу одлуку, а не у образложењу пресуде везивати недавање издржавања за одређене месеце, чиме је прекорачио оптужбу. Надаље у захтеву се указује да на страни окривљеног није постојао умишљај нити било каква намера окривљеног да избегава давање издржавања својој кћери, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда у поднетом захтеву само формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева - на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Б.М. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,  
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,  
Драгиша Ђорђевић, с.р.**

